

Foråret 1951 forlod Svend "Taco", og vi begyndte vores egen virksomhed "Jana", med textiltryk og syning af børnetøj, vi lånte penge af far til at starte fabrikationen. Vi begyndte med badedragter og bluser af bomulds interlock til børn fra 1-6 år. Svend tegnede selv mønstret, det var søstjerner, søheste og skibe. Vi fik trykt stoffet hos et trykkeri i København, Svend skar det selv, og vi fik syet dragterne hos Svends kusine Elly, der havde en lille systue i forbindelse med sin forretning med dametøj i Holmbladsgade. Selv om Svend havde forberedt produktionen allerede i foråret og fået syet prøvekollektionen på "Taco", gik det ikke, bl.a. fordi det første trykte stof ikke duede, farven lå som et stift lag ovenpå stoffet. Det lykkedes at få det trykt et andet sted, men repræsentanten, der skulle sælge varerne, gjorde ikke rigtig noget ved det, bl.a. var han ikke i "Magasin du Nord", der senere skulle blive vores største kunde. Men da de første badedragter var blevet leveret, skete katastrofen, de farvede stropper på badedragterne smittede af når de kom i vand, og vi måtte tage det hele tilbage og sy hvide stropper i, indtil vi fik nye, der var farveægte.

Efter alle disse begyndervanskeligheder var Svend selv inde hos Magasin for at tilbyde varerne, de var begejstrede, men desværre, det var en måned for sent. Så begyndte vi at lave sparkedragter med et enkelt motiv på overdelen. Det var en bamse der gyngede på en gyngehest. Vi fik tilladelse af Zoo til at kalde det design "Ursula", efter en bjørneunge der på det tidspunkt var meget populær, der udkom en lille børnebog om den. Magasin fik eneret på at sælge sparkedragten, senere blev hele overdelen på dragten trykt med små bamser Svend trykte selv den store "Ursula" i enkeltryk, det blev trykt med en farve, der først blev blå, når det blev dyppet i et kemikaliebad, "fremkaldt", det foregik i starten i badekarret på E.C.Hammersvej, hos mor og far.

Det overmønstrede stof blev trykt i Aarhus, men senere trykte Svend også det selv, og vi fik det fremkaldt hos "Hannibal Sander", et farveri i Emdrup. Trykrammerne lavede vi også selv, de første ved en fotografisk overføringsmetode, senere skar vi mønstrene i noget folie, der var lagt på selve rammen, et stort arbejde.

Det gik efterhånden godt med at sælge sparkedragterne, Svend og jeg klippede på spisebordet i Villa "Hof", vi flyttede børnenes senge ind i vores soveværelse, og vores senge og spisebordet ind i børneværelset, og så lå alle stofrullerne om dagen på sengene, og om aftenen, når vi skulle i seng, flyttede vi det hele op på bordet, o. s. v.

Elly syede stadig i Holmbladsgade, så vi tog ind med det tilskårne stof og hentede en kassefuld færdigt tøj med hjem. Vi fik slået knaphuller i dragterne hos Skjoldby, en trikotagefabrik på Østerbro, så hjem til Dragør, hvor Edith Krabbe, Gerda Møller og Emmy Svendsen syede knapper i og strøg hjemme hos sig selv. Svend hentede de nystrøgne varer hjem i store papkasser på en trillebør.

Det var jo ikke særlig rationelt, mildest talt, så vi lejede et lokale i en tidligere kaffekandefabrik og vaskeri i Stautz Allé. Vi gjorde det selv i stand, og Svend købte et par gamle overlockmaskiner på Taco, og Edith Krabbe, Emmy Svendsen og jeg lærte af Elly at sy på dem, og fru Møller syede knapper i og strøg.

Svend trykte og skar stoffet ud ved det store bord i midten af lokalet, nu havde vi købt en elektrisk skæremaskine, så der kunne skæres flere lag stof af gangen.

Vi købte et par stikkestingsmaskiner og begyndte nu at sy anorakker af poplin. Vi lånte en grønlander-anorak af fru Edwards, og jeg tegnede mønstret af.

Magasin var begejstret og fik eneret på dem, og de gik som varmt brød et par år, vi prøvede at få nogle af dem syet som hjemmearbejde, men det gik ikke, så fik vi en ekstra dame til hjælp, Oda Hansen. Når det kneb med at overholde leveringstiden, og de ringede fra Magasin for at rykke, sagde fru Møller engang i telefonen til afdelingslederen "Jamen fru Olsen, vi syr og vi syr." Samtidig havde vi også store leverancer (i vores målestok) af sparkedragter og nattøj, så der var gang i sagerne, det var ikke fordi overskuddet var så stort, men det løb da rundt (vi var for billige).

Da vi havde været 3 år i Stautz Allé, blev ejendommen solgt, og vi måtte flytte. Det var svært at finde noget andet, og de produktionen skulle fortsætte ubrudt, flyttede vi ind i mors og fars pigeværelse på E.C.Hammersvej med 3 overlockmaskiner og 2 stikkestingsmaskiner. Selv om der var dobbeltdør ind til resten af værelserne, må det alligevel have generet med maskinstøjen, men mor sagde aldrig noget om det. Tværtimod hjalp hun engang imellem, når det kneb med at sy knapper i, og nogle gange vankede der også eftermiddagskaffe til damerne.

Vi lejede et kælderrum hos bager Ibsen på Stationspladsen, hvor Svend trykte og skar, og så måtte han bære der tilskårne stof ned til E.C.Hammersvej, heldigvis var der ikke så langt. Emmy Svendsen fortalte en dag, at der var en villa til salg på hjørnet af Vestgrønningen og Drogdensvej, vi kikkede på den, og var ikke længe om at bestemme os til at købe. Det var i 1955, prisen var 46.000.

Vi havde nogle år før købt grund på Stationsvej, hvor vi havde tænkt os engang at bygge hus, den solgte vi nu og fik penge til udbetalingen.

Den øverste lejlighed stod tom, der flyttede vi ind, og det ægtepar der boede i stuen fik vores lejlighed på villa "Hof". Vi fik lavet et stort kælderrum til trykkeri og tilskæring ved at rive en væg ned, og stueetagen blev systue, først de to store stuer, senere tog vi soveværelset, som Svend og jeg brugte, med ind i virksomheden, og køkkenet blev lavet til soveværelse, og til sidst i 1962, da vi flyttede til Neelsvej, benyttede vi det til pakkeri.

Vi havde efterhånden mange damer i sving, de fleste på halv tid, men Emmy Svendsen og Iris Nielsen var der hele dagen. Da vi var flest, havde vi 12 damer i arbejde. Efterhånden syede vi, foruden sparkedragter og pyjamas til børn fra 0-5 år også forede vindtætte dragter i poplin til småbørn og til piger op til 14 år.

To gange om året lavede vi ny kollektion, vi tegnede mønstre til tekstiltryk og lavede snitmønstre til de fleste nye modeller. Vi var altid på jagt efter nye ideer.

Engang i starten havde vi lavet shorts til små piger i kadetstribet stof, Svend viste dem i Magasin, der stadig var den største kunde. Afdelingschefen fru Faaborg sagde "Der mangler snit, Hr." Men ellers blev vore varer altid fint modtaget, og vi fik efterhånden også Illum som en god kunde, også Holbech, Fønnesbech, Bøgelund-Jensen, Crome & Goldschmidt, Simonsen og Weel, Thygesen Poulsen, og alle Magasins afdelinger i Aarhus, Odense, Lyngby og til sidst Rødovre.

Når afdelingscheferne skiftede stilling og flyttede til et andet stormagasin, tog de os med, de ringede selv efter vore varer, så vi behøvede ikke anstrenge os for at få nye kunder. Et grossistfirma "Strøier og Mørk", solgte vore varer i Sverige og Norge, og vi havde også forespørgsler fra Harrods i London og fra USA. Men vores størrelse satte jo en grænse for vores udfoldelser, og da vi ikke havde lyst at udvide og eventuelt bygge fabrik, holdt vi os ved jorden, og nøjedes med de kunder vi havde, og fik ikke stress og mavesår.

Vi havde dygtige og flinke damer på systuen og vi havde det rart og hyggeligt, engang imellem blev der sunget en lille sang, og om fredagen hentede jeg kager og wienerbrød til eftermiddagskaffen. Måske gik det lidt ud over tempoet, i alt fald var overskuddet ikke imponerende, men vi havde nogle gode år midt i tresserne.

De fleste af vore damer var ikke helt unge, så vi kunne forudse en udskiftning inden længe, og da det efterhånden var svært at skaffe arbejdskraft, bl.a. fordi der var åbnet et par selvbetjeningsvaskerier herude, besluttede vi at lukke systuen, og 1. juni 1967 sluttede vi med et stort, meget velbesøgt udsalg.

Det var i store træk "Jana"s historie!

Vi fortsatte i knapt 2 år med at tegne og trykke borter til en virksomhed der lavede børnetøj i Ikast i Jylland, men det var ikke tilfredsstillende i det lange løb, og da Svend i sin fritid var engageret i bl.a. Dragør Museum, og i en billedindsamling biblioteket med støtte af museet foretog, medvirkede han ved en udstilling af gamle billeder. Da der så blev oprettet en stilling som lokalarkivar ved Dragør-Store Magleby Bibliotek, fik Svend den. Først nogle timer om dagen, samtidig med at vi leverede trykte borter til Jylland, senere blev det, og er det stadig, et heltidsjob på kontrakt, der netop er fornyet til 1980.